

Илӑс — Рақами ӑздаҳ

Хатои Аввал

Jeff Pippenger

2023-10-15

Шӯриши гӯсолаи тиллоии Ҳорун дар оғози Исроили қадим, ба таври нубувватӣ бо шӯриши Ёробъом дар оғози даҳ қабилаи салтанати шимолии Эфроим мувофиқат мекунад. Ин таърихҳои муқаддас шӯриши адвентизмро дар соли 1863 ба таври намунавӣ таҷассум менамоянд.

Албатта, барои соли 1863 шохидони дигар низ ҳастанд, вале Ҳорун ва подшоҳ Ёробъом шохидоне фароҳам меоранд, ки бар фарози таърихи соли 1863 қарор мегиранд, ва ҳамаи он таърихҳо ҳаракати яксаду чихилу чор ҳазорро, ки ҳамон шоҳи протестантӣ аст, на танҳо дар айёми охири подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, балки то ба анҷоми муҳлати имтиёз низ нишон медиҳанд. Он таърихҳо ҳамчунин ба таърихи мувозии шоҳи ҷумҳуриҳо дар подшоҳии шашум низ муроҷиат мекунанд.

Барои онҳое ки имон доранд, одатан пазируфтани ин ҳақиқат бисёр душвор аст, ки калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум қавми бақиямондаи Худо дар охири ҷаҳон мебошад. Ин эътиқод хатои аввали мост. Ҳеч далели Китоби Муқаддас вучуд надорад, ки калисои Лоодикия намояндаи он қавме бошад, ки дар замони бӯҳрони қонуни якшанбе ҳамчун нишона барафрошта мешаванд. Хатои аввали мо ин аст, ки ин муқаддимаи бардурӯғро ҳамчун ҳақиқат мепазирем. Нишона дар охири ҷаҳон аз онҳое иборат аст, ки аз ҷониби аъзои куништгоҳи шайтон ронда шудаанд.

Ва Ё барои халқҳо парчае барафрозад, ва рондашудагони Исроилро гирд оварад, ва парокандагони Яхудоро аз чор гӯшаи замин ҷамъ намояд. Ишаъё 11:12.

Ин адвентистони Лоодикия ҳастанд, ки онҳоеро, ки бояд аломат бошанд, берун меандозанд.

Каломи Худовандро бишнавед, эй шумо, ки аз каломи Ё меларzed; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва шуморо ба хоҳири номи Ман ронданд, гуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ӑбад!» Аммо Ё барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо шарманда хоҳанд гашт. Ишаъё 66:5.

Онҳое ки парчаманд, ба хоҳири «ном»-и Масеҳ берун андохта мешаванд. Номе ки нафратро ба вучуд меорад, Алфа ва Омега аст, зеро усули Алфа ва Омега он чизест, ки равшан муайян мекунад Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дар пешгӯии Китоби Муқаддас намояндаи кист. Масали даҳ бокира адвентизмро ифода мекунад.

«Масали даҳ духтари бокираи Матто 25 низ таҷрибаи халқи адвентистро нишон медиҳад». «Муборизаи Бузург», 393.

Ин масал дар оғози ҳаракати адвентистӣ ба амал омад ва дар охир боз ҳам то ба ҳарфи охир ба амал меояд.

«Ман бисёр вақт ба масали даҳ бокира мурочиат карда мешавам, ки панҷ нафари онҳо хирадманд буданд ва панҷ нафари дигар — нодон. Ин масал то хурдтарин ҷузъи он иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он барои ин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми фариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, 19 августи 1890.

Бокираҳои нодоне, ки бедор мешаванд ва дарк мекунанд, ки равшан надоранд, Лӯдикиён мебошанд.

«Ҳолати Калисое, ки аз ҷониби бокираҳои нодон ифода шудааст, ҳамчунин ҳамчун ҳолати Лаодикия зикр мегардад». Review and Herald, August 19, 1890.

Муборизаи бокирагони хирадманд, ки ҳамчунин ҳамчун калисои Филадельфия тасвир шудаанд, бо калисое аст, ки даъво мекунад яҳудӣ аст, аммо ҷунин нест.

Инак, Ман аз куништгоҳи шайтон он касонеро, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, ва нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, ҷунин хоҳам кард: инак, онҳоро водор хоҳам сохт, ки биёянд ва пеши пойҳои ту сачда намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам. Ваҳй 3:9.

Хоҳар Уайт дар нахустин нашрияе, ки пас аз ноумедии бузург ба табъ расид, ба ин оят мурочиат мекунад.

«Ту гумон мекуни, ки онҳое, ки назди пойҳои муқаддасон сачда мекунанд (Ваҳй 3:9), оқибат наҷот хоҳанд ёфт. Дар ин ҷо ман бояд бо ту ихтилоф намоям; зеро Худо ба ман нишон дод, ки ин гурӯҳ Адвентистони эътирофӣ буданд, ки аз имон рӯй гардонида буданд, ва “Писари Худоро барои худ аз нав маслуб намуда, Ӯро ба расвоии ошкор супурдаанд.” Ва дар “соати озмоиш”, ки ҳанӯз дар пеш аст, то ҳислати ҳақиқии ҳар касро ошкор созад, онҳо хоҳанд донист, ки абадан ҳалок шудаанд; ва азоби шадиди рӯҳ онҳоро фаро гирифта, назди пойҳои муқаддасон сар фуруд хоҳанд овард.» Word to the Little Flock, 12.

Дар боби панҷуми Ишаё суруди тоқзор, ки баъдтар Масеҳ онро ба қор бурд, бори аввал зикр мешавад.

Акнун барои маҳбуи Худ сурудеро дар бораи тоқзори маҳбубам месароям. Маҳбуи ман бар теппаи бисёр ҳосилхез тоқзоре дошт; ва онро ихота қард, ва санғояшро ҷамъ оварда дур қард, ва онро бо беҳтарин нави тоқ шинонд, ва дар миёни он бурҷе бино намуд, ва ҳамчунин дар он ҷархушти шароб сохт; ва мунтазир буд, ки ангур оварад, вале он ангури ваҳшӣ овард. Ва акнун, эй сокинони Ерусалим ва эй мардони Яҳудо, илтимос, миёни ман ва тоқзорам доварӣ кунед. Барои тоқзори ман боз чӣ метавонист қарда шавад, ки ман дар он нақарда бошам? Пас чаро, ҳангоме ки интизор будам, ки ангур оварад, он ангури ваҳшӣ овард? Ишаё 5:1–4.

Масал, хоҳ дар Аҳди Қадим бошад ва хоҳ дар Аҳди Ҷадид, калисои Худоро ҳамчун он ки аз ҷониби Худо рад қарда шудааст, муайян мекунад, зеро аз ба бор овардани меваҳое, ки барои истехсоли онҳо бардошта шуда буд, сарпечӣ намуд. Дар Ишаё боби панҷум, дар анҷоми масал, ҷазои тоқзор муайян қарда мешавад ва ҳамзамон ваъда дода мешавад, ки барои

халқҳо нишоне барафрохта хоҳад шуд. Равшан аст, ки тоқзор он нишон нест.

Аз ин рӯ, хашми Худованд бар қавми Худ афрӯхта шудааст, ва Ӯ дасти Худро бар зидди онҳо дароз кардааст, ва онҳоро задааст; ва теппахо ба ларза омаданд, ва ҷасадҳои онҳо дар миёни кӯчаҳо пора-пора шуданд. Бо вучуди ҳамаи ин, хашми Ӯ барнагаштааст, балки дасти Ӯ ҳанӯз ҳам дароз аст. Ва Ӯ барои халқҳо аз дур парча ме хоҳад бардошт, ва ба онҳо аз канори замин ишора хоҳад кард; ва инак, онҳо бо суръат, бисёр зуд хоҳанд омад. Ишаъё 5:25, 26.

Вақте ки Исо баъдтар ин сурудро ҳамчун як масал суруд, ҳулосаи Ӯ низ ҳамон андоза қатъӣ буд.

Масали дигарро бишнавед: Соҳибхонае буд, ки тоқзоре шинонд, ва гирди онро деворе кашид, ва дар он чархушти ангурканӣ канд, ва бурҷе бино кард, ва онро ба деҳқонон ба ичора дод, ва ба кишвари дуре рафт. Ва чун вақти мева наздик омад, ғулумони худро назди деҳқонон фиристод, то меваи онро бигиранд. Аммо деҳқонон ғулумони ӯро гирифта, якеашро заданд, дигареашро куштанд, ва дигареро сангсор карданд. Боз ғулумони дигаре бештар аз аввалин фиристод; ва ба онҳо низ ҳамон тавр рафтор карданд. Аммо дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: «Писари маро эҳтиром хоҳанд кард». Лекин чун деҳқонон писарро диданд, дар миёни худ гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикӯшем ва мероси ӯро соҳиб шавем». Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун андохтанд ва куштанд. Пас, ҳангоме ки соҳиби тоқзор ояд, бо он деҳқонон чӣ хоҳад кард? Ба Ӯ гуфтанд: «Он бадкоронро ба сахтӣ ҳалок хоҳад кард, ва тоқзори худро ба деҳқонони дигар ба ичора хоҳад дод, ки меваи онро дар мавсимҳои ба ӯ супоранд». Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳаргиз дар Навиштаҳо нахондаед: “Санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша шуд; ин аз ҷониби Худованд шудааст, ва дар назари мо аҷоиб аст”? Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки меваҳои онро меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд; аммо бар ҳар касе ки он афтад, ӯро маҳву хок хоҳад кард». Ва чун саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шуниданд, дарёфтанд, ки дар бораи онҳо сухан мегӯяд. Матто 21:33–45.

Калисои адвентистии рӯзи ҳафтуми Лоадикиё он байраке нест, ки барафрошта мешавад. Тоқзори айёми охир, ки бо Исроили қадим рамзгузорӣ шудааст, калисои адвентистии рӯзи ҳафтуми Лоадикиёст, аммо қавме хоҳад буд, ки самаре ба бор меоварад, ки сазовори макоми навбаранд, ва ҳамин аст он чи яксаду чилу чор ҳазор мебошанд.

Инҳо касоне мебошанд, ки бо занон олуида нашудаанд; зеро онҳо бокираанд. Инҳо касоне мебошанд, ки Барраро ба ҳар ҷое ки биравад, пайравӣ мекунанд. Инҳо аз миёни одамон фидия дода шудаанд, ҳамчун нахустмеваҳо барои Худо ва барои Барра. Ваҳй 14:4.

Ҳамчун нишона, онҳо аз ҷониби Соҳиби хона барои даровардани ҳосили ниҳой ба кор бурда хоҳанд шуд. Калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум он тоқзорест, ки санги асосии ҳафт давраи Мӯсоро рад кард. Аз ҳамон нуқта ба баъд, он фурурагии пайдарпайе ба торикии ҳарчи бештар ва бештар буд. Нишона «решаи Йисой» хоҳад буд. Решаи Йисой, ё

Довуд, он ҳақиқати ниҳоят охиринро намояндагӣ мекунад, ки Исо ба яҳудиёни мунозирачӯи таърихи Худ пешкаш намуд. Он рамзи усули Алфа ва Омега аст, ки тоқдорони бевафои ҳам Исроили қадим ва ҳам Исроили муосир аз фаҳмидани он сар боз мезананд.

Ва дар он рӯз решаи Йисой хоҳад буд, ки ҳамчун аломате барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо ба сӯи ӯ хоҳанд омад; ва оромгоҳи ӯ пурчалол хоҳад буд. Ишаё 11:10.

Хоҳар Уайт ва Ҷеймс Уайт ба таври равшан муайян мекунанд, ки то соли 1856 ин ҳаракат ба Лаодикия табдил ёфта буд; пас вай дар кучо муайян мекунад, ки он кай паёмеро, ки ба лаодикийён дода шудааст, пазируфта бошад? Ҳеҷ гоҳ чунин нақардааст. Хатой аввалини мо ин аст, ки ин иддаоро мепазирем, ки калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум дар ҷараёни таърихи худ калисои ғолиб буда бошад. Вазъият тамоман баръакс аст. Агар мо он муқаддимаи аввалини хатокорро бипазирем, чашмони мо ба ҳақиқатҳои нубувватӣ, ки бар хилофи он таълим медиҳанд, баста мешаванд. Масалан, Хоҳар Уайт тақроран муайян мекунад, ки таърихи Исроили қадимаи айнӣ таҷриба ва таърихи Исроили рӯҳонии муосирро тасвир мекунад. Бисёр вақт, вақте ки вай ба Исроили қадим ҳамчун намуна барои Исроили муосир ишора мекунад, ҳамзамон изҳороти маъруфи ҳавворӣ Павлусро дар бораи ҳамин воқеият иқтибос меорад.

Акнун ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, бар мо, ки охирамонҳо расидаанд. 1 Қўринтиён 10:11.

Расули Павлус дар ояти ёздаҳум даҳ ояти пешинаро ҷамъбаст менамояд.

Ғайр аз ин, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо беҳабар бошед аз он ки ҳамаи падарони мо зерӣ абр буданд, ва ҳама аз миёни баҳр гузаштанд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд; ва ҳама як хӯроки рӯҳониро хӯрданд; ва ҳама як нӯшокии рӯҳониро нӯшиданд, зеро ки онҳо аз он Сангпораи рӯҳонӣ менӯшиданд, ки аз ақби онҳо меомад; ва он Сангпора Масеҳ буд. Лекин Худо аз бисёре аз онҳо розӣ набуд, зеро ки онҳо дар биебон ҳалок гардиданд. Акнун ин чизҳо барои мо намунаҳо гардиданд, то ки мо ба чизҳои бад шаҳват накунем, чунон ки онҳо низ шаҳват карданд. Ва бутпараст нашавед, чунон ки баъзе аз онҳо буданд; чунон ки навишта шудааст: «Қавм нишастанд, то бихӯранд ва бинӯшанд, ва бархостанд, то бозӣ кунанд». Ва зино накунем, чунон ки баъзе аз онҳо зино карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафари онҳо афтоданд. Ва Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзе аз онҳо низ озмуданд, ва аз морҳо ҳалок шуданд. Ва шикоят макунед, чунон ки баъзе аз онҳо низ шикоят карданд, ва аз дасти ҳалоккунанда набуд гардиданд. 1 Қўринтиён 10:1–10.

Павлус ва Хоҳар Уайт Исроили қадимиро ҳамчун намунаи қавме пирӯзманд ва одил истифода намебаранд. Баръакс, қомилан зидди он. Павлус он даҳ ояти аввалро дар ояти ёздаҳум ҳулоса мекунад ва сипас дар ояти баъдӣ дарсиро баён менамояд, ки таърихи Исроили қадим бояд ба онҳое, ки хоҳанд дид, бирасонад.

Пас ҳар кӣ гумон дорад, ки истодааст, эҳтиёт кунед, мабодо биафтад. 1 Қўринтиён 10:12.

Исроили қадим намунаи қавмест, ки аз ҷониби Худо даъват шуда буданд, аз ҷониби Худо роҳбарӣ мешуданд, пешгӯиҳои Худоро ба иҷро расониданд ва дар ҳар қадам бар зидди Худо исён варзиданд, ва дар ниҳоят Офаридгори осмон ва заминро бар салиб меҳкӯб карданд! Адвентистон дар эътироф кардани ин воқеиятҳо дар бораи Исроили қадим ҳеҷ мушкиле надоранд, аммо кам иттифоқ меафтад, ки бигуздоранд ҳушдори мақсуд аз миёни кӯрии Лоудикиягии онҳо раҳна кунад. Онҳо метавонанд он порчаҳоро иқтибос оваранд, ки дар онҳо Хоҳар Уайт калисоро гавҳараки чашми Худо меномад, ва чунин ҳам ҳаст, аммо муҳаббати Худо ба қавми Худ пардае бар ҳолати воқеии онҳо намеафканад. Касонеро, ки ӯ дӯст медорад, мазаммат мекунад ва ҷазо медиҳад. Ҳарчанд калисои Худо гавҳараки чашми Худост, Исо муносибати Худро бо он гавҳар, бо гавҳари Худ, бисёр равшан хулоса кард.

Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва касонеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекуӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро гирд оварам, чунон ки мокиён ҷўчагони худро зерӣ болҳои худ ҷамъ меоварад, вале шумо нахостед! Инак, хонаи шумо барои шумо вайрону ҳолӣ гузошта мешавад; ва ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро дигар нахоҳед дид, то вақте ки бигӯед: Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд. Луқа 13:34, 35.

Бояд ин саволҳо дода шаванд: «Оё Исо дар ҳақиқат интиҳоро бо ибтидо тасвир мекунад? Оё Исроили қадим воқеан Исроили муосирро тасвир мекунад?» Мушкили Исроили қадим дар тамоми таърихи онҳо ин буд, ки онҳо бовар доштанд, ки насабу мероси онҳо исбот мекунад, ки онҳо қавми Худо мебошанд, ва бинобар ин, онҳо наметавонанд чизе ҷуз қавми Худо бошанд. Аз ҳамин сабаб буд, ки дар айёми Ирмиё онҳо иқрор мекарданд, ки маъбади Худованданд.

Суҳане ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё омад, чунин: «Дар назди дарвозаи хонаи Худованд биист ва он ҷо ин суҳанро эълон намо ва бигӯ: каломи Худовандро бишнавед, эй ҳамаи шумо аз Яхудо, ки аз ин дарвозаҳо дохил мешавед, то Худовандро ибодат намоед. Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кунед, ва Ман шуморо водор хоҳам кард, ки дар ин макон сокин шавед. Ба суҳанони дурӯғ такая накунед, ки мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд — инҳоянд.”» Ирмиё 7:1–4.

Ҳамин фиреби айнан ҳамон аз ҷониби Яҳё Таъмиддиханда низ таъкид карда шуд.

Ва аз вай дар Урдун таъмид мегирифтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор мекарданд. Аммо чун бисёре аз фарисиён ва саддукиёнро дид, ки ба таъмиди вай меоянд, ба онҳо гуфт: Эй насли афъихо, кист, ки шуморо огоҳ кард, то аз ғзаби оянда гурезед? Пас, мевахое биёваред, ки сазовори тавба бошад; ва дар дили худ нагӯед: “Падари мо Иброҳим аст”; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бархезонад. Ва акнун низ табар ба решаи дарахтон ниҳода шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Матто 3:6–10.

Ҳамон фаҳмиши нодуруст дар дохили адвентизм, ки бо ибораи «Мо маъбади Худованд ҳастем» рамзгузори шудааст, ва он ки мо «насли» рӯҳонии Иброҳим ҳастем, зуҳури асосии кӯрии Лоудикия мебошад.

«Худо фиристодагони Худро мефиристад, то ба қавми Худ бигӯянд, ки онҳо бояд чӣ гуна бошанд ва чӣ кунанд, то ба қонунҳои адолати Ё итоат намоянд; қонунҳое ки, агар одамизод онҳоро ба ҷо оварад, дар онҳо низ зиндагӣ хоҳад кард. Онҳо бояд Худоро болотар аз ҳама дӯст доранд ва пеши Ё худоёни дигаре надошта бошанд; ва бояд ёри худро мисли худ дӯст доранд ва бо Ё ҳамон тавр рафтор кунанд, ки мецоҳанд Ё бо онҳо рафтор намояд.»

«На як нуқтаи хурдтарини шариати муқаддаси Худо набояд сабук ё беэҳтиромона муносибат карда шавад. Онҳое ки аз «Худованд чунин мегӯяд» сарпечӣ мекунанд, зери парчами мири торикӣ меистанд, дар исён бар зидди Офаридгори худ ва Начотдиҳандаи худ. Онҳо ваъдахоеро, ки ба итоаткунандагон дода шудаанд, ба худ нисбат медиҳанд ва мегӯянд: Мо маъбади Худованд ҳастем, маъбади Худованд, дар ҳоле ки онҳо Худоро бо нодуруст нишон додани ҳислати Ё беҳурмат месозанд, бо анҷом додани ҳамон корҳое ки Ё ба онҳо гуфтааст, накунанд. Онҳо меёре барпо мекунанд, ки Худо онро надодааст. Намунаи онҳо гумроҳкунанда аст, таъсири онҳо фасодовар. Онҳо дар ҷаҳон ҷароғҳо нестанд, зеро аз усулҳои адолат пайравӣ намекунанд.»

«Одамон наметавонанд нисбат ба Худо хиёлати бузургтаре нишон диҳанд, аз он ки нурееро, ки Ё ба онҳо мефиристад, нодида гиранд. Онҳое ки чунин мекунанд, ҷоҳилонро гумроҳ месозанд, зеро онҳо аломатҳои роҳнамои дурӯғин барпо менамоянд. Онҳо пайваста усулҳои покро таҳриф мекунанд....»

«Дар суҳанони Навиштаҳои Муқаддас ба мо ошкоро гуфта мешавад, ки ҷаро вайронӣ бар қавми яҳудӣ омад. Онҳо нури бузург, баракатҳои фаровон ва шукуфоии аҷиб доштанд. Аммо онҳо ба амонате, ки ба онҳо супурда шуда буд, вафодор набуданд. Онҳо тоқзори Худовандро бо вафодорӣ нигоҳубин накарданд ва меваҳои онро ба Ё насупурданд. Онҳо ҷунон рафтор карданд, ки гӯё Худое вучуд надорад, ва бинобар ин муносибат бар онҳо нозил шуд». Manuscript Releases, ҷилди 14, 343–345.

Исроил бовар дошт, ки ҷун дар оғози таърихи худ аз ҷониби Худо баргузида шуда буданд, ҳамеша қавми баргузидаи Ё хоҳанд монд. Бадтар аз ин, онҳо ҳамҷунин бовар доштанд, ки ҷун қавми баргузидаи Ё ҳастанд, Ё онҳоро иззат хоҳад дод, бо вучуди он ки худӣ онҳо аз иззат намудани Ё сарпечӣ мекарданд. Аз нигоҳи нубувватӣ, онҳо қавми баргузидаи Ё буданд, то даме ки талоқ дода шуданд, аммо ҳаргиз он қавме набуданд, ки Худо орзу дошт онҳо бошанд. Адолати қавми баргузида аз он ҷи онҳо гумон мекунанд ки ҳастанд муайян намешавад. Исроили қадим намунаи аслии калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум аст, аммо вақте он пешфарзи ботил пазируфта мешавад, ки онҳо дар анҷоми ҷаҳон яксаду ҷилу ҷор ҳазор нафарро намояндагӣ мекунанд, кӯрии Лодиқия, ҳамон тавр ки кӯрии Исроили қадим буд, зоҳир мегардад. Адвентизм бовар дорад ва таълим медиҳад, ки онҳо бақияи қавми Худо дар анҷоми ҷаҳон ҳастанд, бо вучуди далелҳои равшани ҳилофи он.

Ҳар қадаре ки мо ба анҷоми муҳлати имтиёз наздиктар мешавем, паёме, ки ба қавми Лаодиқия равона шудааст, бояд ҷиддитар ва рӯиросттар гардад. Агар он фарзияи бардурӯғ ба хоҳири ҳақиқат канор гузошта нашавад, пас намунаҳои Ҳорун, Еробиом ва 1863 зери ҷомаи суннат ва одат пинҳон мегарданд. Ба анҷоми муҳлати имтиёз аз ҳад наздик шудааст,

ки дигар зери он чома пинҳон шудан мумкин бошад.

Ва ин аст маҳкумият, ки нур ба ҷаҳон омад, вале одамон तरीкиро бештар аз нур дӯст доштанд, зеро аъмолашон бад буд. Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз нур нафрат дорад ва ба нур намеояд, мабодо аъмолаш фош гардад. Юҳанно 3:19, 20.

Таърихи муртадии Адвентизм дар Каломӣ нубувватии Худо пайгирӣ шудааст. Ин воқеияти нубувватист. Далели аввалини ин — Исроили қадим аст. Исроили қадим таърихи муртадии пайваста ва рӯ ба афзоиш мебошад, ва ҳол он ки Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват таълим медиҳанд, ки Исроили қадим намунаи Исроили муосир аст. Ҳарчанд ин бисёр андӯҳовар аст, ҳаргиз фаҳмидани ин ҳақиқат чун дар ҳамин замони ҳозира то ин дараҷа муҳим набудааст. Он чи бо Ваҳйи Исои Масеҳ муҳркушӣ мешавад, ин ҳақиқат аст, ки таърихи Адвентизм ҳамчун шоҳи протестантӣ бо таърихи шоҳи ҷумҳуриҳо мувозӣ меравад. Ҳар ду шоҳ барои якдигар шоҳиди дуҷумро фароҳам меоранд, ва сарпечӣ аз дуруст дидани яке аз шоҳидон, ҳамзамон монеъ мегардад, ки шоҳиди дигар шинохта шавад.

Хатҳои Ҳорун, Ёробъом ва 1863 ибтидои Исроили рӯҳонии муосирро муайян мекунанд ва бо ин амал ҳамчунин ибтидои шоҳи ҷумҳуриҳо низ муайян месозанд. Паёми фариштаи сеюм огоҳиест бар зидди қабул кардани нишони ҳайвон. Маҳз Иёлоти Муттаҳида аст, ки нахуст қонуни якшанберо қабул мекунад ва сипас тамоми ҷаҳонро водор месозад, ки ҳамон корро анҷом диҳад.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлоти Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки ӯ пешсафӣ мекунад, аммо ҳамон бӯҳрон бар қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, ҷилди 6, 395.

Ҳақиқатҳои нубувватие, ки ба бӯҳрони қонуни якшанбе вобастаанд, аз қори Иёлоти Муттаҳида ҷудо карда намешаванд. Ҳайвони заминии Ваҳй боби сздаҳум салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас аст, ки мувофиқи Ишаё бисту се ҳафта соли нубувватӣ ҳукмронӣ мекунад. Ҳамон ҳайвони заминист, ки ду шоҳ дорад. Ҳақиқатҳои, ки ба муносибати он ду шоҳ вобастаанд, ҳоло муҳркушӣ мешаванд, аммо танҳо барои онҳое ки интиҳоб мекунанд бифаҳманд, ки Исо муҳркушоии Ваҳйи Исои Масеҳро бо ба қор бурдани оғози чизе барои нишон додани анҷоми чизе анҷом медиҳад.

Иёлоти Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар соли 1798 оғоз ёфт, ва дар давоми шасту панҷ соли баъдӣ, он ду шоҳе, ки мебоист дар тӯли таърих якҷо пеш раванд, дар чунин заминае қарор дода шуданд, ки метавонист шинохта шавад, аммо танҳо аз ҷониби онҳое ки омодаанд бубинанд. Он шасту панҷ соли, ки дар боби ҳафтуми Ишаё баён шудааст, дар соли 742 то милод оғоз ёфта, дар соли 677 то милод анҷом ёфт. Аз 1798 то 1863 он солҳо такрор шуданд. Он шасту панҷ сол қараёни бӯҳронро дар ҳар ду шоҳ муайян менамоянд.

То соли 1863 давраи ибтидоии «рӯзҳои як подшоҳ»-и пешгӯёнаи Ишаё бисту се ба анҷом расид, ва бо ҳамин он аломатҳои роҳнамои пешгӯёнаи давраи поёнии «рӯзҳои як подшоҳ»-ро муқаррар намуд. Анҷоми ҳафтаи рамзии Ишаё бисту се тавассути шасту

панҷ соли аввал тасвир мегардад. Аз соли 1863 то замони охир дар соли 1989, ин давраи калисои адвентистии Лоудикия аст, ки аз ҳаракати миллерӣ оғоз ёфта, бо ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ба анҷом мерасад. Барои он ки давраи охирро дарк намоем, бояд давраи ибтидоиро дарк кунем. Адвентизм наметавонад ин корро анҷом диҳад, зеро оғози он бо рад кардани қасами Мусо нишонгузорӣ шудааст, ки ҳамон шасту панҷ солро муайян мекунад, ки ибтидо ва анҷоми Адвентизм ва Иёлоти Муттаҳидаро ифода менамояд.

Ба ин сабаб, ва ин сабабе дорои аҳамияти бузург аст, ин мақола кӯшиш кардааст як воқеияти нубувватино, ки ҳоло аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо қушода шуда истодааст, собит намояд. Он воқеият ин аст, ки агар шумо нахоҳед эътироф кунед, ки калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳамеша дар ҳолати Лаодикийӣ буда ^{تس}пас аз лиҳози мантиқӣ шумо наметавонед таърихи Адвентизмро ба таври дуруст тақсим кунед, ва бе он ки таърихи Адвентизмро ба таври дуруст тақсим намоед, шумо кодир нестед шоҳи ҷумҳурихоҳиро ба таври дуруст муайян кунед.

Зеро агар онҳо, баъд аз он ки ба василаи шинохти Худованд ва Наҷотдиҳанда Исои Масеҳ аз палидиҳои ҷаҳон раҳо ёфтаанд, боз дар онҳо печида шуда, мағлуб гарданд, пас анҷоми охиринаи онҳо аз оғозашон бадтар мешавад. Зеро барои онҳо беҳтар мебуд, ки роҳи адолатро нашинохта бошанд, аз он ки, баъд аз шинохтани он, аз амри муқаддасе, ки ба онҳо супурда шуда буд, рӯй гардонанд. Аммо бар онҳо он чи дар масали ростиноқ омадааст, воқеъ шудааст: «Саг боз ба қайи худ бармегардад»; ва «Хук, ки шуста шуда буд, ба ғелидан дар лой бармегардад». 2 Петрус 2:20–22.